

[Hanne Severinsen]

ketinget, men jeg vil alligevel sige, at jeg synes, det er forkert, at man prøver i den grad at slå mønt af en meget kedelig demonstration, som ikke har noget med Christiania som sådan at gøre og i hvert fald slet ikke med dette lovforslag.

Jeg vil gerne understrege, at Folketinget med dette lovforslag forlader en slingrekurs, hvor der har været pingpong, hvor der aldrig er blevet vedtaget noget, som nogen kunne tro på virkelig bar igennem. Her er der imidlertid et signal til christianitterne om, at nu er der et fast flertal, nu er der noget, som kan gennemføres.

I øvrigt må Fremskridtspartiet meget gerne fortsætte deres demonstrationspolitik heroppe på talerstolen. Jeg deltager i hvert fald ikke i den.

Nør Christensen (CD):

Sjældent har min gang til Folketingets talerstol været så tung og byrdefuld, som den er lige nu. Det skyldes naturligvis ikke det lovforslag, som vi har til behandling, men det lovforslag, som Folketinget netop har stemt ned, nemlig L 61.

Jeg bemærkede ved afstemningen, at man i hvert fald indledningsvis var ved at blive fristet over evne i den konservative folketingsgruppe; men efter at man havde orienteret sig lidt rundt omkring i salen, blev denne fristelse igen overvundet, og resultatet blev altså, at det foregående lovforslag blev stemt ned med 22 for og 110 imod.

L 61 hed forslag til lov om afvikling af Christiania, og jeg bliver nødt til at erindre først og fremmest justitsministeren om, at netop det lovforslag jo stort set var identisk med et lovforslag, der, så vidt jeg husker, blev fremsat i de gode gamle og sikre, stabile firkløverdage.

Men nu har situationen forandret sig ganske gevaldigt. Der skete en historisk forandring i juni sidste sommer, og det politiske flertal i Folketinget ændrede sig. Og minsandten om det ikke også ændrede sig for så vidt angår afviklingen af Christiania, således at man nu bruger ordet anvendelse. Nu er der tale om anvendelse af den såkaldte fristad Christiania. Jamen det er smukt, og det er romantisk, og det skal nok blive et fremragende socialt eksperiment, der kommer ud af dette!

Det er galt, og det er rivende galt, at man i den grad kan skifte over til kun 22 for en afvik-

ling af Christiania og 110 imod og nu går over til at argumentere for anvendelse af et område, hvorom der igennem årene er afsagt, jeg havde nær sagt i stribevis af domme for, at det er klart ulovligt. Man kan vel ikke i vort land stå med noget argument, der er stærkere, end at man har en domstolsafgørelse for, at noget er ulovligt?

Nej, man bøjer nakken, og så siger man som De Nattergale: »Uha da da . . . Uha da da . . .« – tænk, hvis vi fik ballade og der gik hen og skete noget rundt omkring i krogene. Vi skal bare have det til at glide, og så går det bare derudad. Uha da da.

Nej, nej, nej, nej, den er gal. Man har givet efter, man har givet efter for, jeg havde nær sagt årtiers pres.

Det er nu 17 år siden, at man begik ulovlighed ved at besætte Bådsmandsstrædes Kaserne, som det jo rettelig hedder. Disse herlige, fromme, søde blomsterbørn, som slog sig ned og skulle lave deres sociale eksperiment med romantiske drømme om en fristad, og alt ville være så sukkersødt, bare man sådan kunne få lov til at gøre lige, som det passede én selv, og så dermed slut. Bare man må gøre, som det passer én selv, så er alt i orden. Men over for andre – jeg havde snart sagt stort set alle andre – er man parat til at lade hammeren falde hårdt. Når man hører, hvordan man farer frem på miljøområdet, uha da da, uha da da, dér skal der sandelig strammes i enhver henseende. Dér skal arbejdsgiveren have en ordentlig én over nakken, hvis man kan komme af sted med det, og kører man 5 km for stærkt på en motorvej, kan det vel ikke klares med en løftet pegefingert længere.

Her står vi over for noget, der er ganske anderledes farligt og uværdigt. Vi står over for repræsentanter for et mindretal, et markant, klart mindretal, og vel skal vi beskytte og alt det dér, men det er repræsentanter, som er parat til at anvende slangebøsser, brosten, molotovcocktails og jernstænger, og hvad ved jeg, mod politiet. Men det gør åbenbart intet indtryk; ikke det fjerneste indtryk gør det på nogen, at man begår disse ulovligheder imod det danske politi.

Hvor mange politifolk der er kommet til skade igennem årene, ved jeg ikke, men der er da i hvert fald grund til at sige: Uha da da, uha da da da da, for det er mange, hr. justitsminister.